

1

วันเสาร์ ผมไปสวนสาธารณะกับภรรยาและลูกๆ พวกเขาอยู่บนเนินเขียวขจีใกล้กับสระน้ำ พวกเขาป้อนอาหารให้ตัวเอง ป้อนอาหารเป็ด และตอนนี้ก็ป้อนความเชื่อที่ว่าเราเป็นเพียงครอบครัวแสนสุขธรรมดาๆ ครอบครัวหนึ่งด้วย แต่ให้พูดตามตรง เราก็เป็นแบบนี้จริงๆ ในความคิดของพวกเขา แต่ผมจะไม่ปล่อยให้ภาพพวกเขาการทำลายวันของผมหรือกดวงตะวันกำลังฉายแสงและผิวของผมนก็เริ่มเข้มข้นเล็กน้อย ความทรงจำจากการเยี่ยมชมครั้งล่าสุดยังคงสดใหม่และชื่นใจ ทำให้ผมยิ้มไม่หุบ

ทุกคนพวกนี้ดี ทั้งมีความสุขและผ่อนคลาย ไม่มีใครรู้เลยว่าผมกำลังเฝ้าดูพวกเขาอยู่ เฝ้ามองเด็กตัวเล็กๆ เดินเตาะแตะออกห่างจากบรรดาแม่ๆ ที่มีวแต่นินทาเรื่อยเปื่อยจนไม่ทันสังเกตเห็น แต่แล้วพวกเขาก็จะรู้ว่าลูกน้อยสุดที่รักเดินเล่นไปไกลเกินไปแล้ว และพ่อแม่ที่ชอบปกป้องลูกเกินเหตุก็จะหวีดร้องเสียงแหลม ตามมาด้วยตีขาเด็กดังเพียะและต่อว่าเสียงดังอีกหน่อย

ผมรู้สึกพอใจสำหรับตอนนี้ ความสุขเมื่อสัปดาห์ก่อนจะช่วยให้

8 Cold Killing นฤนษัสังหาร

ผมขึ้นมึนต่อไปได้อีกสักพัก เพราะฉะนั้นวันนี้ทุกคนจะปลอดภัยดี

ผมรีบนรมย์กับช่วงเวลาที่ได้อยู่กับพ่อเกย์ตัวน้อยคนนั้น ผมทำให้มันดูเหมือนเป็นการทะเลาะวิวาทระหว่างคูรักร์ ได้ยินมาว่าเวลาคนอย่างพวกเขาทะเลาะกันอาจจะเกิดเหตุบานปลายได้ ผมก็เลยเล่นสนุกกับความคิดนั้นนิดหน่อย

การฆ่าเขาเป็นเรื่องง่ายตาย คนพวกนี้ใช้ชีวิตเสี่ยงอันตรายอยู่แล้ว เป็นเหยื่อที่สมบูรณ์แบบมาก ผมจึงออกล่าท่ามกลางผู้คนเหล่านี้ คอยมองหาใครสักคน แล้วยกใจเขา

ผมตัดสินใจไว้ก่อนแล้วว่าจะใช้เวลาค่านั้นชุ่มดูบรรดาลูกค้าของยูโทเปีย ไนต์คลับแห่งหนึ่งในย่านวีกอร์ซฮอลล์ ช่างเป็นชื่อที่ตลกอะไรอย่างนี้ ฟังดูเหมือนขมุนรกมากกว่านะถ้าถามผม ผมบอกภรรยาว่าจะออกไปทำธุระเรื่องงานนอกเมืองและจัดกระเป๋าเตรียมเสื้อผ้าสำรอง อุปกรณ์อาบน้ำ พวกของใช้ตามปกติสำหรับไปค้างคืน และจองโรงแรมในวิกตอเรียเอาไว้ ผมคงเผลอลืมมาบ้านตอนรุ่งสางไม่ได้หรอกเพราะอาจทำให้คนสงสัย ผมเสี่ยงให้ใครสงสัยไม่ได้ ทุกอย่างที่บ้านจำเป็นต้องดู...ปกติดี

แล้วผมก็เตรียมชุดคลุมกระดาศที่ซื้อจากร้านโฮมเบสไว้ด้วย พร้อมถุงมือยางแบบของแพทย์อีกหลายคู่ ทุกรูปแบบที่มีให้เลือกสรรในร้านค้า กับหมวกคลุมผมอาบน้ำและถุงพลาสติกสำหรับสวมเท้าอีกนิดหน่อย อาจจะเสี่ยงดังไปบ้างแต่ก็ใช้งานได้ดี และสิ่งสุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุดก็คือกระบอกรักษา ทุกอย่างเรียงอย่างบรรจงอยู่ในเบ้าใบน้อย

ผมเสี่ยงกล่องวงจรปิดซึ่งแน่นขนัดอยู่ในพื้นที่ยานั้นและจับตาดูทางเข้าคลับจากเงื่อมเงาสะพานข้ามทางรถไฟขณะที่เสียงล้อรางดังสะท้อนกึ่งผ่านซุ้มประตูโค้ง

ผมแอบเห็นเหยื่อของผมเข้าไปในคลับตั้งแต่ช่วงหัวค่ำแล้ว ความตื่นเต้นเล่นเอาลูกอ๊ณฑะของผมตึงแน่น ไข่เลย เขาคุ่มค่ากับความสนใจสุดพิเศษของผมทุกหยาดหยด นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมเห็นเขา ผมเฝ้ามองเขามาตั้งแต่สองสัปดาห์ก่อน ดูเขาเร่ขายตัวให้ใครก็ตามที่สู้ราคาไหว อยู่ในคลับ ผมค้นหาเหยื่อที่สมบูรณ์แบบมาตลอดเพราะรู้ว่าตำรวจจะตรวจกล้องวงจรปิดในคืนที่เขาตาย หรือถ้าพวกนั้นขยันหน่อยก็อาจจะตรวจย้อนไปสักหนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้า

ผมยืนอยู่ท่ามกลางฝูงมนุษย์สกปรกเหม็นหนึ่งอัดแน่นเบียดเสียด ผ่านร่างผมไป ทำให้ตัวผมประอะเปื้อนไปด้วยตำหนิโสมนมของพวกเขา ขณะเดียวกันก็จุดประกายประสาทสัมผัสตื่นเต้นเร้าใจซึ่งพุ่งสูงอยู่แล้วของผม ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างไปคว้าคอพวกเขาทีละคนแล้วขยี้หลอดลมหลอดแล้วหลอดเล่าขณะที่ศพเริ่มกองสุมอยู่แทบเท้า ผมพยายามควบคุมพลังที่พุ่งพล่านขึ้นภายในอย่างหนัก แต่แล้วความหวาดหวั่นอย่างที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อนในชีวิตก็เข้าเกาะกุมใจ ความหวั่นกลัวว่าผมกำลังเผาธาตุแท้ของตัวเอง กลัวว่าผู้คนที่อยู่รายล้อมจะเห็นผมเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตา จะเห็นว่าเส้นผมของผมเรืองแสงสีแดงกำแสงสีขาวเจิดจ้าสาดออกมาจากดวงตาและหูทั้งสองข้าง พุ่งออกมาจากปาก เหงื่อเม็ดโตไหลเป็นทางลงมาตามแผ่นหลัง นำทางโดยกลิ่นเนื้อหลังเกร็งแน่นปูดโปน ผมขยับขาแทรกผ่านฝูงชนผู้ชอบต่อล้อต่อเถียงกันในเรื่องจุกจิกไร้สาระจนกระทั่งมาถึงบาร์และจ้องตรงเข้าไปในกระจกบานยักษ์ซึ่งแขวนอยู่ด้านหลัง แล้วความโล่งอกก็แล่นปราดไปทั่วร่าง ช่วยให้อาเจียมเดินช้าลงและเหวี่ยงเหยื่อแห่งเมื่อเห็นว่าผมไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ไม่ได้เปิดโปงตัวเองสักนิด

บัดนี้เวลาเฝ้าดูหมดลงแล้ว ถึงเวลารางวัลของผม เวลาปลดปล่อย

เวลาปลดปล่อยผ่อนคลายเป็นของเสียที่ ทุกอย่างลงตัวแล้ว ทุกอย่าง เป็นอย่างที่มีนต้องเป็น ในที่สุดผมก็เห็นเขาออกจากคลับ เขากำลัง ตะโกนบอกลาแต่ดูเหมือนจะไปคนเดียว เขาเดินสบายๆ ไปใต้สะพาน ลอดทางรถไฟลงมุ่งหน้าไปยังสะพานวีกส์ฮอลล์ ผมข้ามไปอีกฝั่ง ของสะพานลอดทางรถไฟอย่างรวดเร็ว เจ็บเขยิบ และรอคอย เมื่อเขา เข้ามาใกล้ ผมก็ก้าวออกไป เขาเห็นผมแต่ไม่ได้ดูหวาดกลัว และยิ้มตอบ ขณะที่ผมพูดด้วย

"ขอโทษนะครับ"

"ครับ" เขาตอบรับขณะที่ยังคงยิ้มอยู่พลางก้าวเข้ามาหาแสงไฟถนน เพื่อให้เห็นผมชัดขึ้น "มีอะไรให้ผมช่วย...คุณไหม" เขาถาม สีหน้าเหมือน จดจำได้ "เราต้องเลิกเจอกันแบบนี้จริงๆ นะเนี่ย"

ใช่ ผมเคยไปกับเขามาก่อน เสียงน้อยแต่ก็คำนวณมาดีแล้ว ผม แนะนำตัวกับเขาโดยไม่พูดอะไรในคลับเมื่อกว่าสัปดาห์ก่อน ผมทำให้ แน่ใจว่าเขาเห็นใบหน้ายิ้มแย้มของผมนานพอที่จะนึกออกได้เมื่อพบกัน อีกครั้ง หลังจากนั้นผมก็มาเจอเขาข้างนอก จ่ายล่วงหน้าให้เต็มจำนวน ในราคาที่เขาต้องการ แล้วเราก็กลับไปที่พักของเขาที่ซึ่งผมทำให้ตัวเอง แปรเป็นอยู่ภายในตัวเขา และยอมให้เขาบุกรุกเข้ามาในตัวผมด้วยซ้ำ เรื่องบนเตียงนั้นไม่สำคัญหรือสุขสมอะไรหรอก...นั่นไม่ใช่เป้าหมายที่ ผมอยู่กับเขา ผมอยากสัมผัสเขาขณะที่ยังมีชีวิต เพื่อจะได้เข้าใจว่าเขา ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งของไร้จิตวิญญาณ แต่เป็นบุคคลที่มีลมหายใจจริง ผม ไม่อาจอยู่กับเขาในสภาพนั้นได้ในคืนที่ผมกำจัดเขาเพื่อที่ผมจะล่อง ทั้ง ร่องรอยหรือหน้าลายแม้เพียงน้อยนิดไว้บนร่างเขา การนอนกับเขา ก่อนประมาทหนึ่งสัปดาห์จะช่วยให้หลักฐานใดๆ ก็ตามเสื่อมสลาย หมดสภาพไป และแน่นอนว่าเราต้องปลอดภัยไว้ก่อน เขาต้องป้องกัน

ตัวเองจากโรคเอดส์ ส่วนผมก็ต้องป้องกันตัวเองไม่ให้โดนจับได้ ผมโกนขนส่วนนั้นเกลี้ยงและสวมหน้ากากยางซึ่งคลุมไปทั้งศีรษะไม่ให้เส้นผมร่วงทิ้งไว้ในที่เกิดเหตุ เช่นเดียวกับถุงมือยางที่มีไว้เพื่อขจัดความเสี่ยงว่าผมจะทิ้งรอยนิ้วมือเอาไว้ พอเกย์ตัวน้อยคิดว่าทั้งหมดเป็นแค่ส่วนหนึ่งของความสนุกเท่านั้น แต่ความสนุกความรื่นรมย์ที่แท้จริงยังไม่ถึง และผมก็มีเวลาจินตนาการภาพเหตุการณ์ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าอย่างเพลิดเพลินมากกว่าหนึ่งสัปดาห์

วันคืนผ่านไปอย่างเชื่องช้าธรรมดา เป็นการทดสอบความอดทนและการควบคุมของผมจนถึงขีดสุด แต่ความทรงจำในค่ำคืนที่อยู่กับเขาและห้วงความคิดถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นก็ทำให้ผมรอดผ่านมาได้ และก่อนที่ผมจะทันรู้ตัว เขาก็มายืนอยู่ตรงหน้า ฟันขาวซีดเล็กๆ เป็นระเบียบเหล่านั้นสะท้อนวิบวับกับแสงไฟถนน โบกหน้ารูปไข่ใหญ่โตเกินไปอยู่บนคอผอมแห้งที่ตั้งอยู่บนไหล่แคบบาง ผมของเขาเป็นสีทองเหยียดตรงยาวประป่า แต่งทรงให้ดูเหมือนนักเล่นกระดานโต้คลื่น แต่ผิวกลับซีดเซียวและร่างกายไร้เรียวแรง งานออกแรงมากที่สุดที่เขาเคยทำก็คือทрудตัวลงคุกเขา เสื้อยืดของเขารัดตัวและสั้นเกินไป เผยให้เห็นหน้าท้องแบนราบหายเข้าไปในกางเกงยีนมีเยื่อสไตลิสเตอร์ซึ่งมีไว้ย้วยวนตัวหนาคนพวกเดียวกับเขา

ผมบอกเขาว่าอยากนอนกับเขานึก โทหกไปว่าตัวเองก็อยู่ในคุกกับและเห็นเขาเด่นอยู่ แต่ประหม่าเกินกว่าจะเข้าหาในตอนนั้น ทว่าตอนนี้ผมต้องการเขาจริงๆ เราพูดคุยสัพเพเหระกันต่ออีกหน่อย จากนั้นเขาก็พูดว่า "คุณก็รู้ว่าผมไม่ถูก ถ้าคุณอยากนอนกับผมอีกก็ต้องจ่ายแพงนะ"

เขาแนะนำให้ไปที่ห้องผม ผมจึงบอกเขาว่าแพนทุ่มของผมคงอยู่ที่นั่น แต่แล้วเขาก็เริ่มพล่ามเรื่องที่ว่าจะไม่พาลูกค้ำกลับไปแฟลตตัวเอง

12 Cold Killing นฤพรสังหาร

แล้วและว่าครั้งล่าสุดนั้นถือเป็นการฉีกเว้น กระทั่งผมตั้งธนบัตรห้าสิบบอนต์ออกมาจากกระเป๋าตังค์อีกสองใบและยึดใ้่มือเขานั้นแหละ เขาก็ยิ้ม

เราไปที่รถผมซึ่งเปลี่ยนเป็นทะเบียนปลอม และขับไปยังห้องโถงโกลโกไลธของเขาในลอนดอนเขตตะวันออกเฉียงใต้ ผมดูให้แน่ใจว่าไม่ได้จอดใกล้ตึกของเขาเกินไปนัก หลังจากบอกเขาว่าผมไม่อยากจะให้มีคนเห็นผมเดินเข้าแฟลตไปกับเขา และก็แนะนำให้เขาเข้าไปก่อนแต่ไม่ต้องลือกประทุ

ผมรออีกสองนาที จากนั้นเมื่อถนนว่างเปล่าและไม่มีใครมองออกมาจากหน้าต่าง ผมก็เดินไปที่แฟลต ตึกนั้นเก่าโทรม เย็นยะเยือก และมีกลิ่นปัสสาวะ แต่เขาก็เป็นเด็กดีและไม่ได้ลือกประทุ ผมเข้าไปเจียบๆ และลือกตามหลัง เขาโผล่มาตรงมุมโถงทางเดินซึ่งผมรู้ว่าในห้องนั่งเล่น เขาเอ่ยขึ้นว่า

"คุณลือกประทุหรือ"

"ใช่" ผมตอบ "สมัยนี้ระวังเท่าไรก็ไม่พอ"

"กลัวว่าใครจะบุกเข้ามาทำลายงานเลี้ยงของเราหรือไง"

"ก็ประมาณนั้น"

ความตื่นเต้นแทบจะเกินทานทน ท้องไส้ผมบิดมวนไปด้วยความคาดหวังจนแทบหายใจไม่ออก สมอังกำลังกรี๊ดร้องอยู่ใน แต่ผมยังประทับรอยยิ้มประหม่าเอาไว้ขณะเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น

คุณตัวกำลังคุกเข่าโน้มตัวอยู่ตรงเครื่องเล่นซีดี ผมบอกเขาว่าอยากล้างหน้าล้างตาสักหน่อยและมุ่งหน้าไปทางห้องน้ำตรงโถงทางเดิน

ผมเอากะเป๋ามาด้วยและรีบสวมชุดคลุม หมวกอาบน้ำ ถูมืออย่างและตบท้ายด้วยเอาถุงพลาสติกใส่ครอบรองเท้าอย่างรวดเร็วแม้จะ

งๆ เงินๆ ก่อนสองกระจกพลางสุดท้ายใจเข้าลึกเต็มปอด ผมพร้อมแล้ว
เมื่อเตรียมทุกอย่างเสร็จ ผมก็เดินกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่น เขา
หันมาเห็นเครื่องแต่งกายโดดเด่นเป็นสง่าของผม เขาถอดเสื้อยืดออกไป
เรียบร้อยแล้ว และเริ่มหัวเราะคิกคักพลางเอามือปิดปากราวกับพยายาม
หยุดตัวเอง

"คืนนี้เราจะสนุกกันในสภาพนี้นั้นหรือ" เขาพูดกับผม

"ประมาณนั้น" ผมตอบ "ประมาณนั้น"

นั่นเป็นคำสุดท้ายที่เขาได้เอ่ยออกมา อาจจะมีพูดว่า 'ได้โปรด'
หลังจากนั้นนิดหน่อย แต่ถึงตอนนั้นเลือดก็ท่วมกบปากเขาจนกลายเป็น
แค่เสียงครอกๆ แล้ว

ผมคิดว่ารูปหล่ออินเดียนเปลือยเปล่าทำจากโลหะที่เขาวางไว้
บนโต๊ะตัวเล็กขึ้นมาพาดกะโหลกด้วยมือว่องไวที่ฝึกฝนมาอย่างดี
ไม่ได้หวดแรงพอจะฆ่าเขาในทันที แต่ทำให้เขาก็งหมดสติและเป็น
อัมพาตโดยสิ้นเชิง เขาคุกเข่าอยู่ที่ผมตีเขา ซึ่งก็ตีแล้ว ยิ่งล้มจากที่
ต่ำเท่าไร เวลาระแตกพื่นก็ยิ่งส่งเสียงน้อยเท่านั้น

ผมมองดูเขาอยู่ครู่หนึ่ง ยืนค้ำอยู่เหนือร่างเหมือนผู้ชนะการแข่ง
ชกมวย ผมดูหน้าอกเขากระเพื่อมขึ้นลงไปตามจังหวะหายใจติดขัด
เจ็บปวด เลือดเริ่มฟุ้งทะลักออกมาจากบาดแผลบนศีรษะเขา จากนั้น
ก็ค่อยๆ ไหลรินเป็นสายซ้าๆ ขณะที่หัวใจของเขาอ่อนแรงเกินกว่าจะ
สูบฉีดได้ตามที่ร่างกายต้องการเพื่อความอยู่รอด ขาขวาของเขาจะ
กระตุกเหมือนนกใกล้ตายทุกสองสามวินาที

มันคงจะไม่ใช่เหมือนอย่างที่ผมเฝ้าฝันเอาไว้ถ้าเขาไม่ได้พอจะมี
สติอยู่บ้างเมื่อผมเข้าหาเขาพร้อมเหล็กเจาะน้ำแข็งที่ผมเจอในตู้เก็บ
เครื่องดื่ม ผมต้องการให้เขายังมีชีวิตอยู่ตอนผมกรีดลงไป ผมต้องการ

14 Cold Killing นฤพรสังหาร

เห็นเขาพยายามหยุดผมทุกครั้งที่ผมกดเหล็กเจาะน้ำแข็งลงไปใรร่าง
ใกล้ลิ้นลมของเขา ผมไม่ได้แทงอย่างคลุ้มคลั่ง แต่บรรจรวงลงบนผิว
ซีดขาวของเขาอย่างตั้งอกตั้งใจ ก่อนจะทิ่มปลายแหลมทะลุลงไปพร้อม
เสียงดังสบรีนหูแสบไฟเราะ นานๆ ที่เขาจะเอื้อมมือขึ้นมาพยายาม
ปกป้องตัวเองจากการทรมาณที่น่าสมเพช ผมบอกเขาให้เลิกชนและ
ลงมือทำงานต่อไป นำเสียดายที่สมองของเขาแตกเลือดทำให้ดวงตา
กลายเป็นสีแดง เพราะผมอยากให้ผิวซีดอาบโลหิตของเขาตัดกับดวงตา
สีฟ้าคู่นั้น ครั้งหน้าผมจะทำให้ดีกว่านี้

ร่างเป็นรูปหุ่นของเขาเกือบจะทำให้ผมคลื่นไส้แล้ว ผมเกือบจะ
อยากเผ่นไปจากที่นั่น แต่ผมยังหยุดไม่ได้จนกว่าทุกอย่างจะใกล้เคียง
กับที่จินตนาการไว้ในหัวตั้งแต่ครั้งแรกที่ผมรู้ว่าตัวเองจะมาเยี่ยมเขา
ผมจะทำต่อไปแม้ว่ากลิ่นเหม็นเน่าจะลอยขึ้นมาจากรูมากมายในหน้าท้อง
และลำไส้ และมีปัสสาวะกับของเสียที่เริ่มรั่วไหลออกมาจากร่างกาย
บิดเบี้ยวของเขา

เขายื้อชีวิตต่อไปอีกสี่สิบนาที ดวงตาปริ้อเปิดขึ้นมาเล็กน้อย
สองสามนาทีในแต่ละครั้ง เมื่อเขาลืมตา ผมก็จะลงมือ และหยุดเมื่อใด
ก็ตามที่เขาหมดสติไปด้วยทนความเจ็บปวดหรือรับมือกับสถานการณ์
ตัวเองไม่ไหว ผมต้องชกหน้าเขาหลายหนเพื่อไม่ให้เขาตะโกนขอความ
ช่วยเหลือ ก็ใช้ว่าเขาจะเปล่งเสียงออกมาได้ดังกว่าเสียงครวญครางหรือก
แต่ผมต้องดูให้แน่ใจ

เมื่อเขาตายในที่สุด เมื่ออากาศลอดผ่านริมฝีปากเขาแผ่วเบา
เนิบช้าและหน้าอกแน่นิ่งบ่งบอกว่าความสนุกของผมจบลงแล้ว ผมสวม
ถุงมือยางสะอาดคู่มือใหม่และเอาเงินสดสามร้อยปอนด์ที่ให้ไปก่อนหน้า
นี้จากกระเป๋าทางเกงของเขา ผมไม่อยากจะทิ้งมันไว้จริงๆ ผมทำลาย

เครื่องเรือนบางชิ้นอย่างเจียบกริบและระมัดระวัง จัดฉากให้ดูเหมือนมีการลงไม้ลงมือรุนแรง จากนั้นก็ใช้กระบอกล้อดยาสูบเลือดจากปากเขา แล้วพ่นไปทั่วห้อง ทั้งบนผนัง บนเฟอร์นิเจอร์ พื้นพรม ให้รูปแบบการสาดกระจายดูเหมือนมีการต่อสู้รุนแรง แล้วก็ไปตรงมุมห้องที่ยังสะอาดสะอาด ถอดเสื้อผ้าออกยัดลงถุงพลาสติกใบหนึ่ง ก่อนจะเอาถุงใบนั้นใส่ลงถุงอีกใบ และอีกใบ และอีกใบ ดูให้แน่ใจว่าถุงพลาสติกแต่ละใบมัดแน่นหนาดี แล้วก็ยัดมันลงในเป้ ผมใช้ถุงพลาสติกใบใหม่สวมทำด้วยไม่ยอมเย็บ เพราะผมอาจผลอเหยียบเลือดไปสักจุดก็ได้ หลักฐานประเภทนั้นคงจะอธิบายได้ยากสักหน่อย ผมสวมถุงมืออย่างคู่มืออีกคู่ และออกจากห้องนั่งเล่น ผมจะเผาทุกอย่างในสวนของผมเองในเย็นวันถัดไป ซึ่งเป็นวิธีกำจัดหลักฐานก่ออาชญากรรมที่ดีที่สุดแล้ว การเผามันในที่สาธารณะเสี่ยงจะตกเป็นเป้าสนใจ แต่ขณะเดียวกัน การฝังก็จะทิ้งให้มันตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกสัตว์ขี้สงสัย

ผมเดินไปทางประตูหน้าอย่างเจียบเชียบ เอาถุงพลาสติกที่คลุมรองเท้าอยู่ออกและมองผ่านตาแมวตรงประตู ไม่มีใครอยู่แถวนั้น แต่เพื่อความแน่ใจ ผมจึงนั่งฟังก่อนโดยระวังไม่ให้หูแนบกับประตูและอาจทิ้งร่องรอยอย่างรอยนิ้วมือเอาไว้ ผมเคยได้ยินมาว่าอาจเกิดขึ้นได้

เมื่อมั่นใจแล้ว ผมก็ลอบออกจากแฟลต ทิ้งประตูหน้าเปิดอ้าไว้เพื่อไม่ให้ส่งเสียงมากเกินความจำเป็น ผมโยนรูปหล่ออินเดียนกับเหล็กเจาะน้ำแข็งทิ้งลงแม่น้ำเทมส์ระหว่างมุ่งหน้าขึ้นเหนือกลับโรงแรม ความคิดที่ว่าพวกตำรวจจะเสียเวลาเป็นชั่วโมงๆ ค้นหาอาวุธซึ่งไม่ได้ช่วยให้คดีคืบหน้าแม้แต่นิดเดียวทำให้ผมมีความสุข

เมื่อไปถึงโรงแรม ผมก็แอบเข้าทางประตูข้างติดกับบาร์ซึ่งปกติแล้วใช้เป็นประตูหนีไฟ ผมรู้ว่ามันเปิดจากข้างนอกได้และไม่มียก

16 Cold Killing นฤพรสังหาร

วงจรมืดเล็งมา ผมมีศิษย์การ์ดของห้องตัวเองอยู่แล้วเพราะเช็กอินไว้ก่อนหน้าในวันนั้น ผมอาบน้ำฝักบัวยาวนานโดยเปิดน้ำให้ร้อนที่สุดเท่าที่จะทนได้และขัดถูผิว เล็บ และเส้นผมอย่างรุนแรงด้วยแปรงขัดเล็บจนกระทั่งรู้สึกเหมือนโดนไฟเผาไปทั้งตัว ผมเอาที่กรองท่อระบายน้ำออกเพื่อให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่โดนชะล้างจากร่างกายไหลทิ้งลงสู่ระบบระบายน้ำเสียของกรุงลอนดอนได้อย่างง่ายดาย หลังอาบน้ำ ผมก็แช่น้ำร้อนจัดอยู่นานและขัดถูตัวอีกครั้ง พอตัวแห้งแล้ว ผมก็นอนเปลือยเปล่าอยู่บนเตียง ตื่นน้ำสองขวด และรู้สึกสงบแล้วในตอนนี เปี่ยมสุข ไม่นานนิทราก็มาเยือน แล้วผมก็ฝันถึงห้วงแห่งความมั่งคั่งงามเช่นเดิมที่เคยฝันครั้งแล้วครั้งเล่า

2

เข้ามิด วันพฤหัสบดี

ขณะนี้เป็นเวลาตีสาม สารวัตรสืบสวนฌอน คอร์ริแกนขับรถผ่านถนนเปลี่ยวร้างในย่านนิวยอร์กของลอนดอนเขตตะวันออกเฉียงใต้ เขาเกิดและเติบโตใกล้เมืองดัลริช เท่าที่จำได้ ถนนแถบนี้เป็นสถานที่อันตราย ผู้คนกลายเป็นเหยื่อได้อย่างรวดเร็วไม่ว่าจะอายุเท่าไร ผู้ชายหรือผู้หญิง หรือแม้กระทั่งผิวสีอะไร ที่นี้ชีวิตมีค่าน้อยนิด

แต่ความกังวลเหล่านี้ก็มีไว้สำหรับคนอื่นไม่ใช่ฌอน มันมีไว้สำหรับผู้ที่ต้องทำงานหาเช้ากินค่ำ อยู่ในร้านค้าและสำนักงานต่างๆ ผู้คนที่มาทำงานพร้อมดวงตาพร่ามัวง่วงงุนในแต่ละเช้า แล้วตาลีตาเหล่อกลับบ้านอย่างกระวนกระวายทุกเย็นเพื่อจะได้รู้สึกปลอดภัยหลังจากลั่นกลอนขังตัวเองไว้หลังประตูอีกครั้ง

ฌอนไม่กลัวถนนเหล่านี้ เขาเคยเจอเรื่องเลวร้ายที่สุดเท่าที่ถนนสายนี้จะมอบให้ได้แล้ว เขาเป็นสารวัตรสืบสวนนำทีมสืบคดีฆาตกรรม

ในเขตลอนดอนใต้ที่มีหนึ่ง ซึ่งมีไว้เพื่อรับมือกับเหตุฆ่ากันตายด้วยความรุนแรงโดยเฉพาะ คนร้ายไล่ล่าเหยื่อ ส่วนผอนก็ไล่ล่าคนร้ายอีกต่อหนึ่ง เขาเปิดกระจกหน้าต่างระหว่างขับรถและไม่ได้ล็อกประตูด้วยซ้ำ

เขากำลังหลับอยู่ที่บ้านเมื่อเจ้าสืบสวนเดฟ ดอนเนลลีโทรมา เมื่อไม่ถึงชั่วโมงก่อน มีเหตุฆาตกรรมหนึ่งราย เลวร้ายเสียด้วย ชายหนุ่มคนหนึ่งโดนซ้อมและถูกแทงเสียชีวิตในแฟลตของตัวเอง หนึ่งนาทีก่อน ผอนกำลังนอนอยู่ข้างภรรยา แต่นาทีต่อมาเขากลับกำลังขับรถไปยังสถานที่ซึ่งชีวิตของชายอายุยังน้อยผู้หนึ่งโดนพรากไป

ผอนหาที่เกิดเหตุเจออย่างไม่ยากเย็นอะไร ถนนรอบๆ เจียบจนน่าขนลุก เขาพอใจเมื่อเห็นว่าตำรวจในเครื่องแบบทำงานของตัวเองเป็นอย่างดีและกันเทปรอบช่วงตึกของแฟลตนั้นเป็นบริเวณกว้าง เขาเคยไปสถานที่ที่เกิดเหตุที่เทปกั้นตำรวจเริ่มและสิ้นสุดลงตรงหน้าประตูเท่านั้น แล้วหลักฐานจะติดสันเท้าหายไปจากที่เกิดเหตุมากแค่ไหนกัน เขาไม่อยากจะคิด

รถตำรวจสองคันจอดอยู่ข้างรถฟอร์ดไม่ติดตราตำรวจของดอนเนลลี เขามักจะหัวเราะใส่ที่เกิดเหตุที่ปรากฏอยู่ในทีวีซึ่งมีรถตำรวจหลายสิบลคันจอดอยู่ด้านนอกพร้อมแสงไฟฉุกเฉินสีฟ้าหมุนวนอยู่บ่อยๆ ตำรวจสืบสวนและหน่วยพิสูจน์หลักฐานหลายสิบนายคงจะเบียดเสียดล้มทับกันน่าดู แต่ความเป็นจริงนั้นต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

สถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมของจริงนั้นเจียบจนน่าสยของขวัญกว่ามาก...ความตายอย่างโหดเหี้ยมของเหยื่อจะทิ้งบรรยากาศสิ้นหวังและป่าเถื่อนเอาไว้ ผอนสัมผัสได้ถึงความเร็วร้ายโอบล้อมเข้ามารอบตัวขณะที่เขาสั่งรถสถานที่เกิดเหตุ งานของเขาคือการสืบหารายละเอียดของความตาย และเมื่อเวลาผ่านไป เขาก็เริ่มด้านชา แต่ไม่ได้ไม่รู้สึกรู้สา

ไปเสียทีเดียว เขารู้ว่าสถานที่เกิดเหตุคราวนี้ก็จะไม่ต่างกัน

เขาจอดรถนอกแนวเพกกันและออกจากรถซึ่งกันเขาจากโลก รอบตัวเข้าสู่ค่าคีนอบอุ้นและเดี่ยวตาย ดวงดาวบนฟ้ากระจ่าง และแสงไฟ ถนนที่ขยับไล่ภาพมาจาความมืดมิดทั้งมวลไป หากเขาเป็นคนอื่น ทำงานอื่น เขาอาจจะสังเกตเห็นความมดงของมัน แต่งานนี้ไม่มีพื้นที่ให้ความคิดประเภทนั้น เขาชุดราปประจำตัวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในเครื่องแบบ ที่เดินเข้ามาดูและคำรามชื่อตัวเอง "สารวัตรสืบสวนฌอน คอริแกน แผนกอาชญากรรมร้ายแรงเขตใต้ แพลตั้นอยู่ไหน"

ตำรวจในเครื่องแบบนี้ยังหนุ่มอยู่ เขาดูกลัวฌอน ต้องเป็น เด็กใหม่แน่ถ้าแค่สารวัตรตำรวจก็ยังไม่กลัวได้ "เลขที่สิบหก ทาบารด์แฮร์ส คริบทาน อยู่ชั้นสอง ขึ้นบันไดแล้วเลี้ยวขวา หรือจะขึ้นลิฟต์ก็ได้ครับ"

"ขอบใจ"

ฌอนเปิดกระโปรงท้ายรถและกวาดตามองข้าวจองอัดแน่น ภายในอย่างรวดเร็ว ถึงพลาสติกสีเหลี่ยมจัตุรัสใบใหญ่สองใบบรรจุทุกอย่างที่เขาต้องใช้ในการตรวจสอบที่เกิดเหตุเบื้องต้น ทั้งชุดคลุม กระดาษและรองเท้าสลิปเปอร์ ถุงพลาสติกเก็บหลักฐานหลากหลายขนาด ถุงกระดาษสำหรับใส่เสื้อผ้า ก่องใส่ถุงมือพลาสติกหกกล่อง ม้วนป้าย เทปหลายม้วน และแผ่นอน มีค้อนปอนด์ ชะแลง และเครื่องมืออื่นๆ ด้วย กระโปรงท้ายของรถฌอนก็เหมือนๆ กับรถของตำรวจสืบสวนนายอื่น ทั่วโลก

เขาสวมชุดกระดาษป้องกันและมุ่งหน้าไปทางบันได ตึกนั้นเป็น แบบที่พบเห็นได้ทั่วไปในพื้นที่ย่านนี้ของลอนดอน กลุ่มอาคารที่อยู่อาศัยเตี้ยๆ สร้างจากอิฐสีน้ำตาลเข้มอมเทาหน้าตาหดหู่หม่นมัว ซึ่ง จับมาโยนๆ รวมกันหลังสงครามโลกครั้งที่สองให้เป็นที่อยู่ของพวกที่

โดนระเบิดลงในพื้นที่สลัม ในช่วงเวลารุ่งโรจน์ พวกมันมีครบทุกอย่าง ทั้งห้องน้ำในอาคาร น้ำประปา ระบบทำความร้อน แต่บัดนี้เหลือเพียง ผู้คนที่ติดอยู่ในวงจรัยาคันเท่านั้นที่อาศัยอยู่ในอาคารเหล่านี้ พวกมัน ดูเหมือนคุก และจะว่าไปก็ถือว่าเป็นคุกจริงๆ

บันไดเหม็นกลิ่นปัสสาวะ กลิ่นเหม็นของมนุษย์ที่อาศัยทับถมกัน ชั้นแล้วชั้นเล่ามันไม่มีทางพลาดไปได้ นี่เป็นฤดูร้อน และพ่อระบาย อากาศของแฟลตก็ปนเอากลิ่นต่างๆ มาพร้อมกันด้วย ฌอนแทบสลัก ทั้งภาพ เสียง และกลิ่นของตึกที่พุกนี้ย้ำเตือนให้เขานึกถึงวัยเด็กของตัวเอง ที่อาศัยอยู่ในอาคารสงเคราะห์ของรัฐบาลขนาดสามห้องนอนกับแม่ พี่น้องชายหญิงสี่คน และพ่อของเขาชัดเจนเกินไป พ่อผู้ที่เขาแยก ออกมาจากคนอื่นและขึ้นไปห้องนอนชั้นบนที่ซึ่งอะไรมากมายได้เกิดขึ้น แม่ของเขากลัวเกินกว่าจะเข้ามาขวาง จินตนาการที่ว่า จะเอื้อมมือไปคว้ามีดในลิ้นชักครัวหมุนวนอยู่ในหัวท่าน แต่ก็จางหายไปเมื่อความ อึกเหิมลางจาก คำสาปจากช่วงเวลาวัยเด็กของเขาได้ทิ้งความคิดเฉียบ คมลึกซึ่งอันดำมืดหาได้ยากยิ่งเอาไว้ด้วย เป็นความสามารถที่จะเข้าใจ แรงผลักดันของเหล่าคนที่เขาตามล่า

บ่อยครั้งที่ผู้โดนกระทำกลายเป็นฝ่ายกระทำเสียเองเมื่อความ มีดมืดเข้าครอบงำ ปีศาจให้กำเนิดปีศาจ...เป็นวัฏจักรความรุนแรงอัน เลวร้ายที่ยากจะปลดแอกได้โดยสิ้นเชิง...ดังนั้นปีศาจจากอดีตของฌอน จึงฝังแน่นอยู่ในตัวตนเขาลึกลับถ้าเกินจะขับไล่ได้ แต่ฌอนแตกต่างตรงที่ ว่าเขาควบคุมปีศาจและความคั่งแค้นของเขาได้ วัยเด็กอันยับเยินได้ มอบปัญญาลึกซึ้งในคดีอาชญากรรมที่เขาสืบสวนอย่างที่ตำรวจนายอื่น ทำได้เพียงเฝ้าฝันถึง เขาเข้าใจฆาตกร คนร้ายขมขื่น และคนร้ายวางเพลิง... เข้าใจว่าทำไมคนพวกนั้นถึงต้องทำในสิ่งที่ทำลงไป เข้าใจแรงจูงใจของ

พวกเขา...เห็นในสิ่งที่พวกนั้นเห็น ได้กลิ่นสิ่งที่พวกนั้นสูดดม รู้สึกถึงสิ่งที่พวกนั้นรู้สึก...ทั้งความตื่นเต้น พลังอำนาจ ตัณหา ความขยะแขยง ความรู้สึกผิด สำนึกเสียใจ *ความกลัว* เขาสืบคดีได้คืบหน้าพรวดพราดในแบบที่คนอื่นไม่อาจเข้าใจได้ด้วย การเติมจินตนาการพิเศษเฉพาะตัวลงในช่องว่าง สถานที่เกิดเหตุลุกขึ้นมามีชีวิตอยู่ในหัวของเขา เล่นนวนรากับเป็นภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เขาไม่ได้มีพลังจิตหรือตาทิพย์ใดๆ เขาเป็นแค่ตำรวจ...แต่เป็นตำรวจที่มีอดีตบิดเบี้ยวและอนาคตสุดอันตราย ทักษะในการอ่านใจผู้คนที่เขาตามล่ามันถือกำเนิดขึ้นมาจากอดีตมืดมิดที่คอยหลอกหลอนของเขาเอง จะมีที่ไหนให้สาวกแห่งความชั่วร้ายอันจริงแท้ ผู้ล้มเหลวได้หลบซ่อนดีไปกว่าท่ามกลางตำรวจแล้ว เขากล้ากลิ่นอาการคลื่นเหียนที่พุ่งขึ้นในลำคอและมุ่งหน้าไปยังที่เกิดเหตุอาชญากรรม...ไม่สิ ที่เกิดเหตุฆาตกรรมต่างหาก

ฉอนหยุดสั้นๆ เพื่อพักหายใจตำรวจในเครื่องแบบอีกนายหนึ่งที่ประจำอยู่ตรงประตูหน้าของแฟลต พลตำรวจผู้นั้นยกเพดานขวางประตูขึ้นและมองดูเขามุดเข้าไป เขามองไปตามทางเดินของแฟลตซึ่งกว้างกว่าที่เห็นจากภายนอก จำสืบสวนดอนเนลลีหรือเขาอยู่แล้ว ร่างใหญ่โต ยืนค้ำเต็มกรอบประตู หนวดกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะริมฝีปากขณะพูด เดฟ ดอนเนลลี อดีตทหารกว่ายี่สิบปีหรือนานกว่านั้นประจำกองบัญชาการตำรวจนครบาลและเรียกได้ว่าเป็นมือขวาหัวเก่าของฉอน เขาเป็นที่ยึดเหนี่ยวในด้านเหตุผลตามตรรกะและความเป็นจริงให้ฉอนในการสืบสวนคดี และเป็นไม้ค้ำยันให้พั้งพึงในบางเวลา พวกเขาทะเลาะและเห็นไม่ตรงกันบ้าง แต่ก็เข้าใจซึ่งกันและกันดี...พวกเขาเชื่อใจกัน

"รูดหัวัด หัวหน้า เดินติดทางเดินด้านขวาตรงนี่นะ ผมใช้ทางนั้นเดินเข้าออก" ดอนเนลลีคำรามด้วยสำเนียงแปลกประหลาด ผสมระหว่าง

ลำเนียงกลาสโกว์* กับลำเนียงค็อกนี่** หนวดเขากระตุกไปมาขณะที่พูด
"ได้อะไรบ้าง" ฉอนถามเสียงเรียบ

"ไม่มีร่องรอยจัดแจง ระบบรักษาความปลอดภัยในแฟลตนี้ดี
เพราะนั่นเขาก็น่าจะปล่อยให้ฆาตกรเข้ามาเอง ดูเหมือนเหยื่อจะโดน
ทำร้ายในห้องนั่งเล่นที่เดียว ในนั้นและทะเล่ไม่เหลือซาก ไม่มีร่องรอย
วิวาทที่ไหนอีก ห้องนั่งเล่นอยู่ประตูสุดท้ายทางขวาของทางเดินนี่ นอกนั้นก็
ก็มีห้องครัว ห้องนอนสองห้อง ห้องน้ำกับห้องสุขาแยกต่างหาก จากที่
ผมเห็น เขี่ยรักษาความสะอาดเก็บของเป็นระเบียบดี รสนิยมด้าน
เฟอร์นิเจอร์ใช้ได้ มีรูปเหยื่ออยู่บนผนังทั่วแฟลต...หรืออย่างน้อยก็คิด
ว่านะบาดแผลเขาทำให้ยืนยันได้ยากหน่อย หลายรูปเป็นรูปเขาในอิริยาบถ
ที่น่าจะเรียกได้ว่ากำลังโอบกอดผู้ชายคนอื่นอยู่"

"เกย์หรือ" ฉอนถาม

"ดูเหมือนนั้น ยังเร็วเกินจะสรุปไปหน่อย แต่ก็บอกได้ว่ามีพวกที่
กับของไฮเทคหุ้ๆ เต็มห้องเลย แล้วผมก็เห็นรูปหลายรูปของพ่อหนุ่ม
ของเราอยู่อีกฟากของมุมโลก คงใช้หลายตั้งค์ เขี่ยของเราไม่ใช่พวก
ซีแพ็คหุ้ๆ เขามีงานทำดีพอ หรือไม่ก็ทุจริตได้เจ๋งพอ ถึงผมจะไม่รู้สึก
นี่เป็นบ้านของพวกเขาซีโกงก็เถอะ" ทั้งสองเอี้ยวคอมองไปรอบโถงทางเดิน
ราวกับยืนยันการประเมินของตนเนลลี่ เขาว่าต่อ "และผมก็เจอจดหมาย
สองสามฉบับจำหน่ายน้ำถึงแดเนี่ยล เกรย์ดอนไม่มีจดหมายของคนอื่นอีก"

"เอาล่ะ แดเนี่ยล เกรย์ดอน" ฉอนถามขึ้น "เกิดบ้าอะไรขึ้นกับนาย
และทำไมกัน"

* Glaswegian ลำเนียงภาษาอังกฤษที่พูดกันในแถบเมืองกลาสโกว์ของสก๊อตแลนด์

** Cockney เดิมทีหมายถึงลำเนียงของชาวลอนดอนชนชั้นแรงงาน แต่ปัจจุบันการออกเสียงหลายอย่าง
กลายเป็นส่วนหนึ่งของลำเนียงแถบตะวันออกเฉียงใต้ของอังกฤษ

"เริ่มเลยดีไหม" ดอนเนลลีผายมือไปตามทางเดินชวนให้ฉอนเดินต่อ

พวกเขาเคลื่อนจากห้องหนึ่งไปอีกห้องโดยทิ้งห้องนั่งเล่นไว้ท้ายสุด พวกเขาก้าวอย่างระมัดระวังไปตามทางรอบๆ เพื่อไม่ให้ไปทับรอยเท้าใดๆ หรือหลักฐานเล็กจ้อยแต่สำคัญอย่างยิ่งยวดที่อาจมองไม่เห็นบนพื้นพรม เช่น เส้นผมหนึ่งเส้น หรือเลือดหยดจิ๋ว ฉอนถ่ายรูปด้วยกล้องดิจิทัลของตัวเองตรงนั้นตรงนี้ เขาจะเก็บภาพเหล่านั้นไว้ใช้ส่วนตัวเท่านั้น เพื่อย่ำรอยละเอียดย่อยที่เขาได้เห็น แต่ก็เพื่อให้เขาได้หวนกลับมาถึงที่เกิดเหตุทุกครั้งที่ต้องการสัมผัสถึงมัน ต้องการไต่กลิ่นควาเลือด ลึมรสหวานเลี่ยนของความตาย รู้สึกถึงตัวตนของฆาตกรอีกครั้งด้วย เขาหวังว่าจะได้อยู่ตามลำพังในแฟลตโดยไม่ต้องวอกแวกคอยคุยกับใครเพื่ออธิบายว่าเขากำลังเห็นอะไรหรือรู้สึกอย่างไร มันเป็นอย่างนี้มาตลอดตั้งแต่เขายังเป็นตำรวจหน้าใหม่ ความสามารถในการตามรอยผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะป็นหัวข้อตามบ้านเรือนหรือเหตุฆาตกรรม ทว่ามีเพียงที่เกิดเหตุสยดสยองหน้อยเท่านั้นที่จะกระตุ้นความรู้สึกนี้ขึ้นมาได้ เมื่อเดินไปรอบที่เกิดเหตุฆาตกรรมในครอบครัวหรือเหตุแทงกันตายระหว่างแก๊ง เขาจะมองเห็นมากกว่าตำรวจสืบสวนนายอื่นๆ แต่ไม่ได้รู้สึกมากไปกว่ากัน ทว่าที่เกิดเหตุนี้ดูแตกต่างออกไป เขาหวังจริงๆ ว่าจะได้อยู่ตามลำพัง

ฉอนรู้สึกไม่สบายใจในแฟลตแห่งนี้ประหนึ่งเป็นผู้ถูกกรุกราวกับว่าเขาควรจะขอโทษขอโพยไม่หยุดที่มาอยู่ตรงนี้ เขาสะบัดไล่ความรู้สึกนั้นออกไปและซึ่มซั้บทุกอย่างอยู่ในใจ ทั้งเฟอร์นิเจอร์และพื้นสะอาด สะอ้าน จานซามล้างเก็บไปแล้วหรือเปล่า มีอาหารเหลือบ้างไหม มีอะไรที่ดูผิดที่ผิดทางบ้างหรือไม่ ไม่ว่าจะเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม ถ้าเหยื่อพบ

เสื้อผ้าเก็บอย่างเรียบร้อย เสื้อเชิ้ตสักตัวบนพื้นก็จะปลุกความสงสัยของ
ฉอนขึ้นมาทันที ถ้าเหยื่อเป็นพวกซกมกมกสุดๆ แก้วที่เพิ่งล้างสะอาดข้าง
อ่างล้างจานซึ่งเต็มไปด้วยจานชามโสโครกก็จะสะดุดตาเขาใช่เลย ฉอน
สังเกตว่ามีบางอย่างหายไปเรียบร้อยแล้ว

ฉอนกับคอนเนลลีไปถึงห้องนั่งเล่น ประตูเปิดอ้าค้างไว้อย่างที่
ตำรวจหนุ่มเข้ามาเจอตอนแรก คอนเนลลีก้าวเข้าไปด้านใน ฉอนตามไป
กลิ่นคาวเลือดฉุนรุนแรง...เลือดมากมาย เป็นกลิ่นโลหะราวกับ
ทองแดงร้อนๆ ฉอนนึกถึงช่วงเวลาที่เขาได้ลิ้มรสเลือดตัวเองหลายหน
มันมักจะทำให้เขาคิดว่าเลือดรสชาติก็เหมือนกลิ่นนั้นแหละ อย่างน้อย
ชายผู้นี้ก็เพิ่งโดนฆ่ามาหมาดๆ ตอนนี้เป็นฤดูร้อน...ถ้าเหยื่ออยู่ตรงนี้มา
ได้สองสามวันแล้ว ทั้งแพลตฟอร์มจะเหม็นหึ่ง แมลงวันคงอ่อนเต็มห้อง
ศพมีหนอนยุ่ยยับ เขารู้สึกผิดขึ้นมาวูบหนึ่งที่จิตใจที่ชายผู้นี้เพิ่งถูกฆ่า

ฉอนนั่งยองๆ ลงข้างศพพลางระวังไม่เหยียบลงไปในห้องเลือด
หน้าสีแดงเข้มที่เจ็มนองอยู่รอบศีรษะของเหยื่อ เขาเห็นเหยื่อฆาตกรรม
มานักต่อนัก บางรายก็ไม่มีบาดแผลใดๆ แต่หลายรายก็อยู่ในสภาพเลวร้าย
นี่เป็นรายสาหัสรายหนึ่งเท่าที่เขาเคยเห็นมา

"พระเจ้าช่วย เกิดบ้าอะไรขึ้นในห้องนี้กันแน่" ฉอนถาม

คอนเนลลีมองไปรอบๆ โต๊ะกินข้าวที่พลิกหงาย แก้วสองตัวโดน
ทำลายยับ โทรทัศน์ตลกจากชั้นวาง กรอบรูปแตกอยู่บนพื้น แผ่นซีดีกระจัด
กระจายเกลื่อนห้อง แสงจากเครื่องเล่นซีดีกะพริบเป็นสีเขียว

"คงสู้กันดุเดือดน่าดู" คอนเนลลีว่า

ฉอนลุกขึ้นยืนโดยไม่อาจละสายตาไปจากเหยื่อได้ เขาเป็นชาย
ผิวขาว อายุประมาณยี่สิบ ท่อนบนเปลือยเปล่า สวมกางเกงยีนส์สไตล์
ฮิปสเตอร์ชิคเลือด เท้าเขายังสวมถุงเท้าอยู่ ส่วนอีกข้างหายไปแล้ว

เขานอนหงาย ขาข้างงออยู่ใต้ขาขวา แขนสองข้างเหยียดออกเป็นท่า
 ตรึงไม้กางเขน ไม่มีร่องรอยโดนมัดแต่อย่างใด ใบหน้าและกะโหลก
 ด้านซ้ายยุบ เส้นผมสีอ่อนของเหยื่อทำให้ผมมองเห็นบาดแผลร้ายแรงที่
 ศีรษะสองแผลบ่งชี้ว่ากะโหลกแตกดูสยดสยอง ดวงตาทั้งสองข้างบวมเป่ง
 จนเกือบปิดสนิทและจมูกก็โดนอัดและจนเลือดแห้งกรังเป็นก้อนอยู่
 รอบๆ แม้กระทั่งปากก็หนีไม่พ้น ริมฝีปากมีรอยแตกลึกหลายรอย กรราม
 หลุดตกห้อย ผมอนนึกสงสัยว่าจะมีฟันหายไปกี่ซี่ หนูขวาก็หายไปเช่นกัน
 เขาภาวนาต่อพระเจ้าให้ชายผู้นี้ตายไปตั้งแต่โดนฟาดศีรษะครั้งแรก แต่
 ก็เกรงว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น

อ่างเลือดรอบศีรษะเหยื่อเป็นจุดสีเข้มแดงฉานเพียงแห่งเดียว
 นอกเหนือจากเสื้อผ้า ส่วนที่อื่นมีรอยเลือดสดหลายสิบรอยกระจายอยู่
 ทั้งบนผนัง เพอร์นิเจอร์ และพื้นพรม ผมอนนึกภาพศีรษะของเหยื่อเหวี่ยง
 ด้วยแรงฟาด เลือดจากบาดแผลลอยละล่องเป็นสายงดงามผ่านอากาศ
 จนตกกระทบกับจุดที่มันแห้งกรังอยู่ตอนนี้ พอตรวจสอบอย่างละเอียด
 แล้ว รอยเลือดสดเหล่านี้ก็น่าจะเป็นแผนที่บ่งบอกว่าเหตุฆาตกรรม
 ครั้งนี้ดำเนินอย่างไรได้เป็นอย่างดี

ร่างกายของเหยื่อเองก็ไม่รอด ผมอนไม่นึกอยากนับด้วยซ้ำ แต่
 ต้องมีรอยแทงอย่างน้อยห้าสิบถึงหนึ่งร้อยแผลแน่ ทั้งขา ลำตัว หน้าอก
 และแขนก็ล้วนแต่โดนทำร้ายอย่างโหดเหี้ยม ผมอนมองหาอาวุธรอบๆ
 แต่ไม่เจอ เขาเบนสายตากลับมาที่ร่างยับเยินพยายามทำหัวให้
 โลงเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายหนุ่มผู้ซึ่งบัดนั้นนอนตายอยู่บนพื้นห้อง
 ตัวเอง ในชั่วเศษเสี้ยววินาทีนั้นเอง เขาก็เห็นร่างร่างหนึ่งก้มตัวอยู่เหนือชาย
 ที่กำลังจะตาย ในมือกำอะไรบางอย่างคล้ายไขควงมากกว่ามีด แต่ภาพ
 นั้นก็หายไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับที่โผล่มา ในที่สุดเขาก็เบือนหน้าหนี

และพูดออกมาได้

"ใครเป็นคนพบศพ"

"พวกเรานี้แหละ" ดอนเนลลีตอบ

"ยังไง"

"ก็นะ เราเจอเพราะเพื่อนบ้านผู้เป็นห่วงเป็นใยคนหนึ่ง"

"เพื่อนบ้านคนนั้นเป็นผู้ต้องสงสัยหรือเปล่า"

"เปล่าเปล่า" ดอนเนลลีปฏิเสธความคิดนั้น "แค่สาวน้อยคนหนึ่งที่
อยู่ถัดไปสองสามห้องกำลังกลับบ้านพร้อมเคืบกับมันฝรั่งทอดหลัง
ค่ำคืนเราร้อนเมามายอีกคืน"

"เธอเข้ามาในแฟลตหรือเปล่า"

"เปล่า เธอไม่ใช่พวกฮิวโอะไรส์กนิต เธอเห็นประตูเปิดอ้าอยู่หน่อย
เลยตัดสินใจว่าน่าจะบอกให้เรา รู้ ถ้าเธอไม่ได้มาก็อาจจะไม่สนใจเลย
ด้วยซ้ำ"

ฌอนพยักหน้าเห็นด้วย บางครั้งแอลกอฮอล์ก็ทำให้บางคนกลายเป็น
เป็นพลเมืองดีมีศีลธรรมในแบบเดียวกับที่ทำให้บางคนกลายเป็นพวก
โรคจิตหัวรุนแรงขึ้นมาชั่วคราวนั้นแหละ

"ตำรวจในเครื่องแบบส่งเจ้าหน้าที่มาตรวจดูและเจอเหยื่อของเรา
ตรงนี้" ดอนเนลลีเสริม

"เขาย่ำเข้ามาในที่เกิดเหตุหรือเปล่า"

"เปล่า เขาเป็นตำรวจฝึกหัดเพิ่งจบจากเฮนดอนมาหมาดๆ และ
ยังกลัวมากพอจะจำได้ว่าต้องทำยังไงบ้าง เดินเลียบริมห้อง ไม่แตะต้อง
อะไรทั้งสิ้น"

"ดี" ฌอนกล่าวโดยอัตโนมัติ สมองของเขาลวงหน้าไปก่อนแล้ว
มันหนักอึ้งไปด้วยความเป็นไปได้ต่างๆ นานาที่เพิ่มสูงขึ้น "เออละ ใคร

ก็ตามที่เป็นคนลงมือ ไม่กำลังโกรธมากก็ต้องโศกจริตมาก"

"ไม่ต้องสงสัยเลย" ดอนเนลลีเห็นด้วย

พวกเขาเงียบกันไป ชายทั้งสองใช้โอกาสนี้หายใจลึกๆ และปรับอารมณ์ ตั้งสติ เป็นฉากใหม่โรงจำเป็นก่อนที่พวกเขาจะพยายามคิดอย่างเยือกเย็นและมีตรรกะได้ การต้องเห็นความป่าเถื่อนชั่วร้ายเช่นนี้ ไม่มีทางเป็นเรื่องง่ายและไม่มีทางที่พวกเขาจะปราศจากความรู้สึกได้

"โอเค ข้อสันนิษฐานแรกก็คือคดีนี้เป็นเหตุฆาตกรรมฝีมือคนใกล้ชิด"

"คู่รักทะเลาะกันระอะ" ดอนเนลลีถาม

ฉอนพยักหน้า "ใครก็ตามที่เป็นคนก่อเหตุอาจจะโดนซ้อมนมเหมือนกัน" เขาเสริม "คนที่พยายามต่อสู้เอาชีวิตรอดก็สร้างความเสียหายได้ไม่น้อย"

"ผมจะตรวจกับทางโรงพยาบาลในพื้นที่" ดอนเนลลีอาสา "ดูซิว่ามีใครที่ดูเหมือนเพิ่งตีกับชาวบ้านเข้ามารักษาบ้างหรือเปล่า"

"ลองตรวจเหตุทำนองเดียวกันกับทางสถานีตำรวจในพื้นที่ด้วย แล้วก็ปลุกคนอื่นๆ ในทีมที่เหลือ ให้ทุกคนไปประชุมพร้อมกันที่สถานี ตอนแปดโมงเช้า เราอาจจะต้องดูด้วยว่าจะหานักพยาธิวิทยามาตรวจศพระหว่างที่ยังอยู่ที่นี้ได้ไหม"

"เรื่องนั้นคงไม่ถ่วงนักหรอก หัวหน้า"

"ผมรู้ แต่ก็ต้องลอง ดูซิว่าหมอแคนนิ่งว่างหรือเปล่า บางครั้งเขาก็ยอมออกมาถ้าคดีน่าสนใจ แล้วเขาก็เป็นมือหนึ่งด้วย"

"ผมจะดูว่าทำอะไรได้บ้าง แต่ก็ไม่รับประกันหรอกนะ"

ฉอนสำรวจสถานที่เกิดเหตุ คดีฆาตกรรมส่วนใหญ่ใช้เวลาไขไม่นานหรอก ปกติแล้วคนที่น่าสงสัยที่สุดก็มักจะเป็นคนลงมือจริง

ความตื่นตระหนกในเหตุอาชญากรรมเป็นชุมทรัพย์หลักฐานทางนิติเวช
ชั้นดี มากพอจะตัดสินความผิดได้ ในคดีพวกนี้ ตำรวจสืบสวนแทบ
จะไม่ต้องทำอะไรเลยนอกจากรอให้ทางแล็บตรวจสอบข่าวของจากที่
เกิดเหตุและส่งคำตอบทั้งหมดมาให้ แต่ขณะที่ผมมองไปรอบๆ อะไร
บางอย่างก็สะกิดสัญชาตญาณเขาไม่หยุด

ดอนเนลลีพูดขึ้นอีกครั้ง "ดูไม่มีอะไรซับซ้อนนะ"

"ใช่ ผมค่อนข้างโอเคเลย" เขาปล่อยให้คำพูดนั้นอ้อยอิ่งอยู่

"แต่?..."

"เราเกือบแน่ใจได้ว่าเหยื่อต้องรู้จักกับฆาตกร ไม่มีร่องรอยจัดแจง
เพราะฉะนั้นเขาต้องปล่อยให้คนร้ายเข้ามา แฟนหนุ่มถือเป็นผู้ต้อง
สงสัยอันดับหนึ่ง นี่ดูเหมือนคดีฆาตกรรมฝีมือคนใกล้ชิด ดิมหนักไปหน่อย
มีปากเสียงกันรุนแรง เกิดการต่อสู้และหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ ลงเอยด้วย
ทั้งสองคนอ่วมทั้งคู่และคนหนึ่งเสียชีวิต เป็นคดีฆาตกรรมบันดาลโทสะ
ที่ฆาตกรไม่มีเวลาเตรียมตัว เขาขาดสติไปชั่วครู่ฆ่าเพื่อนตัวเองหรือคนรัก
ที่นี่ ทั้งหมดที่เขาอยากจะทำก็คือหนีไปให้ไกลจากแฟลตนี้ ไปอยู่ที่ไหน
สักแห่งที่ปลอดภัยเพื่อคิดว่าจะทำยังไงต่อไป แต่มีอะไรสองสามอย่าง
ที่ขาดหายไปสำหรับผม"

"เช่น?"

"พวกเขาอาจจะกำลังตีกันอยู่ แต่ไม่มีแก้วอยู่ตรงไหนเลย มีเหตุ
ฆาตกรรมในครัวเรือนไหนบ้างที่คุณจำได้ว่าไม่มีแอลกอฮอล์เข้ามาเกี่ยว
ด้วย"

"เขาอาจจะทำความสะอาดนิดหน่อยมั้ง" ดอนเนลลีลองเสนอ
"ล้างแก้วเก็บไว้"

"เขาจะล้างแก้วไปทำไมเมื่อเลือดกับรอยนิ้วมือของเขาต้อง

อยู่ทั่วทุกที่หลังจากดูเด็อดกันขนาดนี้"

"ตกใจรีเปล่า" ดอนเนลลีเดา "เขาคิดอะไรไม่ออก เลยล้างแก้วตัวเอง อาจจะเริ่มเก็บข้าวของอื่นๆ ด้วยก่อนจะรู้ว่ากำลังเสียเวลาเปล่า"

"ก็อาจจะ"

ดอนกำลังคิดหนัก การไม่มีร่องรอยแอลกอฮอล์เลยเป็นเพียงจุดเล็กๆ แต่ไม่ว่าตำรวจสืบสวนผู้มีประสบการณ์คนไหนๆ ก็ต้องคาดว่าจะเป็นจุดหลักฐานการใช้แอลกอฮอล์บ้างในสถานที่เกิดเหตุแบบนี้ อาจจะเป็นขวดเหล้าผลไม้เปล่าสักขวด ขวดวิสกี้เหล็ลือครึ่งหนึ่ง หรือขวดแชมเปญไว้เติมเชื้อโทสะของบรรดาคนรวย แต่ภาพที่เขาเริ่มมองเห็นนี้ต่างหากที่จุดประกายความสงสัยขึ้นมา ภาพที่สมองเขาปะติดปะต่อเข้าด้วยกันโดยใช้หลักฐานที่ขาดหายไปมากพอๆ กับหลักฐานที่ปรากฏ ภาพร่างหนึ่งที่คุณเข้าอยู่เหนือเหยื่ออย่างมุ่งมั่น ไม่มีความบ้าคลั่ง ไม่มีความโกรธแค้น มีเพียงความชั่วร้ายในร่างมนุษย์

"มืออย่างอื่นอีก" เขาบอกดอนเนลลี "เห็นได้ชัดว่าเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นในห้องนี้แหละ เรายังรู้ว่าเขาต้องออกไปทางประตูหน้าเพราะประตูหน้าต่างอื่นๆ ปิดล็อกแน่นหนา แต่โง่งงทางเดินกลับสะอาดสะอ้าน ไม่มีอะไรเลย พรหมเป็นสีครีมอ่อน แต่กลับไม่มีรอยเท้าเปื้อนเลือดเลยสักนิด แล้วยังถูกปิดประตูอีกล่ะ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีเลือด ไม่มีอะไรเลย

ดังนั้นฆาตกรของเราจะต้องซ่อมและแทงเหยื่อจนเสียชีวิตขณะบันดาลโทสะคลุ้มคลั่ง แต่กลับหยุดล้างมือก่อนเปิดประตูบานใดก็ตาม หลังจากฆ่าชายคนหนึ่งที่น่าจะเป็นคนรักของเขา ทันใดนั้นเขาก็กลับใจเย็นมากพอจะถอดรองเท้าแล้ววิ่งออกไปนั่นแหละ นั่นฟังดูไม่สมเหตุสมผลเท่าไรเลย"

ดอนเนลลีร่วมวงด้วย "และถ้าพ่อหนุ่มของเราหยุดล้างไม่ล้างมือ

ก่อนออกไปจริง จันเขาไปทำความสะอาดที่ไหนล่ะ เขามีทางเลือกสองทาง
อ่างล้างหน้าในห้องน้ำหรืออ่างล้างจานในครัว"

ฉอนพูดต่อให้ "ซึ่งเราก็เห็นทั้งสองที่แล้ว สะอาดเยี่ยมเหมือนใหม่
ไม่มีร่องรอยว่ามีการใช้งานเมื่อเร็วๆ นี้ ไม่มีแม้แต่รอยน้ำสาดสักหยด"

"ช่วย" ดอนเนลลี่ว่า "แต่มันก็อาจไม่มีอะไรเลยก็ได้ เราคาดเดา
มากไป บางทีหน่วยนิติเวชอาจพิสูจน์ว่าเราคิดผิดและเจอเลือดตรงโงง
ทางเดินที่เรามองไม่เห็นก็ได้"

ฉอนไม่คิดเช่นนั้น แต่ก่อนจะทันได้ตอบ ตำรวจในเครื่องแบบ
ตรงประตูหน้าก็ร้องเรียกเข้ามาในแฟลต "ขอโทษครับ ท่าน ทีมแล็บมา
แล้วครับ"

ฉอนตะโกนตอบ "กำลังออกไป"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)